

tere, nec bonum esse ea, quæ fiunt, insipienter fastidire. Qui enim semper quod non facit appetit, et quod facit fastidivit, nec præsentibus fruitur, nec futuris satiatur. Inchoata enim ante consummationem deserit, et inchoanda ante tempus apprehendit. Propterea bonum est bono suo esse contentum, et præsentia bona supervenientibus bonis augere, non pro futuris abjicere. Levitas enim est bonorum commutatio, exercitatio autem vir-

atutis, multum diversa currunt via, qui pro novis vetera abjiciunt, et qui ab inferioribus ad superiora conscendunt. Qui enim mutationem quærit, fastidiosus est sicut qui profectum appetit, studiosus est. Rectissime ergo incedit, qui sic est fervens ad melius, ut in bono non sit fastidiosus, sed sustineat prius, donec posterius tempore suo apprehendat.

DE FRUCTIBUS CARNIS ET SPIRITUS.

CAP. I. De tribus virtutibus theologis, et quatuor cardinalibus ex humilitate nascentibus. — CAP. II. De parium inter se et cum imparibus collatione, ut virtutum cum virtutibus, vitiorum cum vitiis, ac virtutum cum vitiis — CAP. III. De superbia, et ejus comitibus. — CAP. IV. De vana gloria, et ejus comitibus. — CAP. V. De invidia, et comitibus ejus. — CAP. VI. De ira, et comitatu ejus. — CAP. VII. De tristitia, seu acedia, et comitatu ejus. — CAP. VIII. De avaritia, et comitatu ejus. — CAP. IX. De ingluvie ventris, seu gula, et de comitatu ejus. — CAP. X. De luxuria, et comitatu ejus. — CAP. XI. De humilitate, et ejus comitibus. — CAP. XII. De prudentia, et comitatu ejus. — CAP. XIII. De justitia, et comitatu ejus. — CAP. XIV. De fortitudine, et comitibus ipsius. — CAP. XV. De temperantia, et ejus comitibus. — CAP. XVI. De fide, et ejus comitibus. — CAP. XVII. De spe, et ejus comitibus. — CAP. XVIII. De charitate, et comitatu ejus. — CAP. XIX. De dilectione, et ejus ratione duplici.

PROLOGUS.

Cum omnis divinæ paginæ sermo id intendat, ut homini bonum humilitatis persuadeat, et superbiæ malum declinandum attentius suadeat, præsertim cum in altero salutis et vitæ, in altero ruinæ principium sit, necessarium videtur ipsius humilitatis et superbiæ fructum et efficaciam quasi formam quamdam visibilem virtutum cultori facie tenus ostendere, quatenus alterutrius speciei, superbiæ, vel humilitatis imitator cognoscat ex fructuum qualitate, quid mercedis assequatur ex utriuslibet executione. Duas itaque arbusculas fructu et ascensu dissimiles, et rudi, et novello cuilibet converso, adjunctis vitiorum sive virtutum paucis definitiunculis proponimus, ex quarum radice fructuum proventus pateat, et quæ arbor ex duabus eligenda sit allectus fructu discernat. Et quidem superbia fructus carnis radix est, fructus spiritus humilitas. Quæ diversitas inspecta radicum, fructum earum moderabiliter quærentis appetitum ostendit. Denique vetus Adam se collocat in arce vitiosæ arboris. Novus Adam principatum obtinet proventus spiritualis. Si ergo præstantius deteriori, id est bonum malo altrinsecus conjunxeris, quod in his emineat, quod præponderet valenter intellexeris. Collatis enim qualitatibus contrariorum cito meliorum æstimatio patèbit. Perspectis igitur radicibus ramis et fructibus nostris arbitrii tui sit eligere quod volueris.

CAP. I. De tribus virtutibus theologis, et quatuor cardinalibus ex humilitate nascentibus.

Cunctarum enim, ut prædictum est, virtutum fundamentum est humilitas, quia omnis qui se hu-

militer exaltabitur (Luc. xiv). Et pauperibus spiritu regnum cælorum aperitur (Matth. v). Prima autem virtutum humilitati fides accedit, quia impossibile est sine fide placere Deo; et justus ex fide vivit (Hebr. xi). Sed fide quid profecis spe non quæris quod fide complecteris? Quod enim nondum videmus speramus et spes non confundit. (Rom. v). Quia vero sperando amamus quod jam fide tenemus, spei charitas succedit et sic fides, quæ per dilectionem operatur, recte procedit. Qualiter autem istæ tres virtutes, id est spes, fides, charitas distinguendæ, tenendæque sint prudentia docet et informat. Justitia ornat et consummat. Fortitudo retinet et roborat, et ne excurrant in nimia et ne incompetenter intra suos terminos coarctentur, temperantia moderatur et discernit. Si ergo has quatuor virtutes addas tribus superioribus, septenarius iste virtutum numerus plenitudinem septiformis gratiæ suis executoribus adducit, per quam vitiorum compago dissolvitur, corpus diaboli superatur, et per semitam justitiæ fons et origo virtutum omnium aditur.

CAP. II. De parium inter se et cum imparibus collatione, ut virtutum cum virtutibus, vitiorum cum vitiis ac virtutum cum vitiis.

Si adjunxeris similia similibus, partium æqualitas utriusque partis excellentiam perhibet. Si vero dissimilia contuleris, magis patet diversitas alterius. Sicque conjunctio parium differentiam arcet partium singularum, et diversa qualitas utriusque crescere videtur ex utroque. Confer album nigro, sapientem stulto, superbum humili, malum bono, et ex ipsis contrariis distantibus argumentum propriæ

naturæ videtur accedere singulis speciebus. Sic de fructibus præmissarum arborum considera. Quantæ enim sit amaritudinis cum germine suo radix superbiæ facile pervidetur ex sanctæ humilitatis uberi dulcedine. Itaque qui vitiorum furias, virtutum oppositione debellare proposuit, ad rem esse noverit naturas eorum vel qualitates subtili examine considerare, quibus inspectis tota vis eorum considerabitur in triumphis humilitas. Igitur quæ ex virtutum principatu altissimum obtinet locum septiformi virtutum theologiarum, et cardinalium corona cingitur. Ex quibus aliæ virtutes quasi de fonte quodam derivatæ suis executionibus perfectionem quamdam inducunt, et bravium ostendunt quod pugnantibus quidem promittitur, exhibetur autem vincentibus. Cui humilitati summa vitiorum occurrens superbia; in phalange sua mortis ostendit materiam, et sequacibus ruinam certam. Utriusque igitur comitatus, natura vel affectu distantes non pigeat considerare, ut, reprobatis per rationem vitiis, per virtutem possit triumphare.

CAP. III. *De superbia, et ejus comitibus.*

Superbia et singularis excellentiæ, tumentisque animi super omnes cætus quædam gloriæ et supereminentiæ appetitio. Cujus comitatus principales isti sunt :

Luxuria, ventris ingluvies, avaritia, tristitia, ira, invidia, vana gloria.

Quæ quidem septem vitia principalia (ut aliquid de sæculari scientia loquamur) subalterna genera (juxta quemdam modum) dicere possumus, id est ut sint species ad superiora, id est ad superbiam unde procedunt; genera vero ad inferiora, id est ad vitia ex ipsis prodeuntia. Verbi gratia, dicimus superbiæ malum quoddam genus substantivum esse; et vitia de superbia manantia, species quasdam substantivas, ut sunt animal et homo, equus, etc., sed juxta aliquid. Sicut dicimus noctem tenebras multiplicare, et silentium malitiam tegere, cum in altero lux, in altero vox intermissa sit, et multa his similia. Neminem autem hic fucus et externus color offendat, quem idcirco posui ut fontem et rivum, id est superbiam cum suis appendicibus eo melius ostendam. Nunc itaque annexis definitiunculis, de superbiæ malitiæ proinctu et comitatu videamus.

CAP. IV. *De vana gloria, et comitibus ejus.*

Vana gloria est placendi desiderio mota utriusque hominis incompetens agitatio. In ejus comitatu sunt hypocrisis, inobedientia, jactantia, novitatum præsumptio, arrogantia, loquacitas, pertinacia.

Hypocrisis est virtutum simulatione clausum vitium ex arte palliare.

Inobedientia est, ex duritia mentis obstinatæ, ei, cui parere debeas, justa imperanti, nolle obtemperare.

Jactantia est fastu mentis id agente, majora quam sint de te inaniter prædicare et promittere.

Novitatum præsumptionis est contra qualitatem sui ordinis, aut virium singulari tumore novi aliquid attentare.

Arrogantia est venditare quæ non habes, et gloriari ex eo quod non acceperis placendi hominibus cupiditate.

Loquacitas est per quam levitas interior stulta verborum effusione monstratur.

Pertinacia est ex irrationabili, et inflexibili mentis obstinatione meliori nolle cedere.

CAP. V. *De invidia, et comitibus ejus.*

Invidia est, quæ fervidum in dolore reddit animum ob alterius bonum et honorem, ea videre nolentem. In cujus comitatu sunt odium, afflictio, exsultatio, malitia, detractio, amaritudo, susurratio.

Odium est, quod motum irati animi morosius et tenacius spe vindictæ mordaciter abscondit, et hominem ipsum, non tantum vitia ejus, malevolentia persequitur.

Afflictio in prosperis est odientis animi cruciatus ex profectu minus sibi placentis descendens.

Exsultatio in adversis est ex casu alterius ob conceptum semel odium immodicæ lætitiæ ostentatio.

Malitia est alieni damni sine spe boni ex eo obtinendi desiderium.

Detractio est alienæ gloriæ et famæ mordax et invida per verba, aut diminutio.

Amaritudo est spiritalis expers gaudii quædam distractæ mentis solitudo, et ex alieno bono ægro-tatio.

Susurratio est per quam vel odiosæ adulationis vel derogationis sibilo quodam alter in odium alterius excitatur.

CAP. VI. *De ira, et comitatu ejus.*

Ira est strictus concitati animi furor ulciscendi libidine fervens. Ejus comites sunt clamor, blasphemia, contumelia, luctus, temeritas, furor, indignatio.

Clamor est perpetrati facinoris sonora, et invecunda exprobratio.

Blasphemia est cum quadam probrosa irreligiositate convitosorum jaculata in alium malidictio; aut est divini vel humani nominis diminutio jurando vel exprobrando facta.

Contumelia est cum mæroris livore, et amaritudinis imperio alienæ infamiæ manifestatio.

Luctus est, qui exacerbato animo, quod minus in superiorem potest ultionis in se fletibus satisfacit.

Temeritas est rationis expers procacis animi indisciplinatus excursus.

Furor est effrenata conceptis intrinsecus adversis animi impatientis, et impotentis rabies.

Indignatio est turbida quædam ex insolenti malevolentia in inferiorem despectio.

CAP. VII. *De tristitia seu acedia et comitatu ejus.* Tristitia est ex frustrato rebus contrariis vot

turbatæ mentis anxietudo, et rei bonæ bene gerendæ tædium. Ejus comites sunt desperatio, rancor, torpor, timor, acidia, querela, pusillanimitas.

Desperatio est ad vitæ statum, vel virtutum redditum, fracta spei gubernatio; vel est spei de salute aut venia obtinenda abjectio.

Rancor est ex atrabili, aut nimia pigritia virium, animi et corporis enervatio et corruptio.

Torpor est languentis animi pigritia, remissa motio, corporis totius hebetudo.

Timor est per quem menti fluctuans angustia ex contrariorum expectatione generatur.

Acidia est ex nimia confusione animi nata tristitia sive tædium, vel amaritudo animi nimia, qua jucunditas spiritalis exstinguitur, et quodam desperationis principio mens in seipsa subvertitur.

Querela est latentem cordis molestiam verbis impatientibus aperire, et se minus posse quam possit ostendere.

Pusillanimitas est ex rerum adversarum tædio iners et inconsiderata fracti animi dejectio.

CAP. VIII. De avaritia et comitatu ejus.

Avaritia est gloriæ, divitiarum, seu quarumlibet aliarum rerum insatiabilis et inhonesta cupiditas. Ejus comites sunt philargyria, perjurium, violentia, usura, fraus, rapina et fallacia.

Philargyria est per quam, singulari appetitu pecuniæ corradendæ, continentis frena laxantur: interpretatur enim *amor argenti*.

Perjurium est fraudulenta commodi consequendi aut damni devitandi gratia, veritatis agnitæ abnegatio pejerando facta.

Violentia est per quam malitia seu injuria, commodi gratia, in inferiorem potenter et per vim exercetur.

Usura est pecuniæ aut alterius rei mutuo datæ cum fenore receptio.

Fraus est per quam familiari rei, inopiæ vel malitiæ causa, clandestina subreptione consulitur.

Rapina est ex avidæ mentis proveniens impetu violenta alienarum rerum direptio.

Fallacia est per quam motibus deceptoris veritas rei palliatur, vel odium alterius vel proprium commodum intenditur.

CAP. IX. De ingluvie ventris seu gula et comitatu ejus.

Ventris ingluvie est immoderata qualiumcunque ciborum potuumve hiantis concupiscentiæ satisfactio. Ejus comites sunt ebrietas, crapula, mentis hebetatio, languor, delicatio, oblivio.

Ebrietas est per quam menti quædam sui oblivio generatur ex superfluum potuum indulgentia.

Crapula est solius corporis causa, illecebrosus et avidus ciborum appetitus.

Mentis hebetatio est acutæ rationis obtusio carnalis intemperantiæ crassis sensibus inducta,

Languor est voracitatis vitio contracta ægro mentis desidia.

Delicatio est sibi aut potus lautî, delicioſi, et cari ultra statum et necessitatem appetitio,

Oblivio est per quam animo vitiis ob gulam sepulto, honestatis et salutis negligentia inducitur.

CAP. X. De luxuria et comitatu ejus

Luxuria est ex immundis descendens desideris lubrica, et effrenata mentis corporisve prostitutio. Ejus comites sunt voluptas, lascivia, ignavia, petulantia, titubatio, blanditiæ, deliciæ.

Voluptas est cum quadam lubrica suavitate ad illicita fœdæ mentis inclinatio.

Lascivia est indecens motus dissoluti corporis in loco verecundo ex intemperantia carnali prodiens.

Ignavia est de virtutum laudabili exercitio languida utriusque hominis dejectio.

Petulantia est ex carnalium cogitatum conceptione totius corporis lascivus in rem amatam impetus.

Titubatio est lubricæ carnalitatibus instantia fracti animi vitium exterius prodiens, aut ex immodica venere membrorum vacillatio.

Blanditiæ sunt cum quadam dulcedine vitiosorum delectaminum sensualis extrinsecus facta exhibitio.

Deliciæ sunt corporalis illecebrositatis cum quadam superfluitate usurpatio.

CAP. XI. De humilitate, et ejus comitibus.

Cognito jam horrendo procinctu superbiæ qui trahit ad sinistram, humilitatis exercitum attende qui ducit ad dexteram. Civibusque cognitis Babylonis, cives attende Hierosolymæ.

Humilitas est ex intuitu propriæ conditionis, vel conditoris, voluntaria mentis inclinatio. Ejus autem hi sunt comitatus principales: Prudentia, justitia, fortitudo, temperantia, fides, spes et charitas.

CAP. XII. De prudentia, et comitatu ejus.

Prudentia est in sui custodia boni, malique provida sagaxque dignoscentia. Ejus autem comites sunt timor Domini, alacritas, consilium, memoria, intelligentia, providentia, deliberatio.

Timor Domini est in fide, et bonis moribus divinorum præceptorum vigilans custodia. Initium siquidem sapientiæ timor est Domini.

Alacritas est animi ad bonum opus perficiendum læta et circumspecta promptitudo.

Consilium ex examinandarum gubernandarumque causarum subtilis animi prospectus.

Memoria est ad mentis intuitum imaginaria quædam representatio præteritorum.

Intelligentia est statum præsentium rationabili vivacitate pensitare et dignoscere.

Providentia est per quam subtilitate sagaci futurorum eventus colligitur.

Deliberatio est ante quodlibet inceptum plena maturitatis et solertiæ consideratio,

CAP. XIII. *De justitia et comitatu ejus.*

Justitia est per quam communitatis gratia tenetur; et sua cuique dignitas non negatur. Cujus comites sunt lex, severitas, æquitas, correctio, jurisjurandi observatio, iudicium veritas.

Lex est per quam facienda jubentur, et non facienda prohibentur.

Severitas est per quam judiciaria vindicta sequendo veri rigorem districtius in peccantem exercetur.

Æquitas est lance justitiæ ex æquo librata dignissima meritorum retributio.

Correctio est erroris innati vel consuetudini introducti freno rationis inhibio.

Jurisjurandi observatio est quæ, plebesito civibus promulgato, transgressionem ejus temerariam arcet præstito juramento de conservatione illius perpetua.

Judicium est per quod, ex audientia meritorum, dignum redditur vel supplicium vel meritum.

Veritas est per quam probabili ratione dictum aliquod vel factum immutatum profertur.

CAP. XIV. *De fortitudine et comitibus ipsius.*

Fortitudo est immobilis inter adversa animi laborum et periculorum susceptio. Cujus comites sunt magnanimitas, fiducia, tolerantia, requies, stabilitas, constantia perseverantia.

Magnanimitas est generosa quædam excellentia animi res difficiles et arduas pulchre et fortiter administrantis.

Fiducia est, ex virtutum conscientia, immotam mentem inter adversa sibi constituere, et de bono exitu confidere.

Tolerantia seu patientia est diuturna alienæ improbitatis vel molestiæ sufferentia.

Requies est per quam menti quædam securitas ex contemptu perfunctoriæ varietatis affertur.

Stabilitas est mentis, fixa nulla locorum vel temporum varietate, per diversa jactatæ retentio.

Constantia est sui similis, et statu suo dignus, perpetuus, et immotus vitæ tenor.

Perseverantia est quæ virtutum quadam perfectione (longanimitate perficiente) confirmat animum, ne ante consecutum finem desistat ab incepto.

CAP. XV. *De temperantia, et ejus comitibus.*

Temperantia est in illicitos animi impetus rationis firma et discreta dominatio. Ejus comites sunt discretio, morigeratio, taciturnitas, jejunium, sobrietas, afflictio carnis, contemptus sæculi.

Discretio est dijudicandis rerum causis provida humanorum motuum moderatrix ratio.

Morigerationis est, servata propria virtute, se juste pieque moribus secum commorantium contemperare.

Taciturnitas est cum quadam fructuosa animi quiete a verbis etiam utilibus linguæ suæ coercitio.

Jejunium est interiorum vigilantia discreta parcimonie custodia.

A Sobrietas est pura ab illecebris utriusque hominis temperantia, dicta quod ebrietate seorsum ac separata sit.

Afflictio carnis est per quem lascivæ mentis seminaria castigatione discreta comprimuntur.

Contemptus sæculi est ex intuitu caducorum ratione inductus amor æternorum.

CAP. XVI. *De fide et ejus comitibus.*

Fides est in studio sancto, quæ ex præmissorum veritate ad invisibilia futura mentem facit pendere. Est enim argumentum rerum non apparentium. Ejus comites sunt religio, munditia, obedientia, castitas, reverentia, continentia, affectus.

Religio est per quam reverenti famulatu cæremoniæ divini cultus exercentur.

Munditia est consummata integritas utriusque hominis intuitu divini vel amoris vel timoris.

Obedientia est innixa pio studio propriæ voluntatis voluntaria abnegatio.

Castitas est per edomitas vitiorum furias munda et honesta totius corporis habitudo.

Reverentia est castus Deo exhibitus ob fidem, quam de eo habemus, cultus.

Continentia est per quam carnalium affectuum impetus consilii moderamine refrenantur.

Affectus est concepto per fidem sancto gaudio pii amoris in proximum effusio.

CAP. XVII. *De spe et ejus comitibus.*

C Spes est animi motus immobiliter ad ea quæ certa ratione expetit accipienda suspensus. Cujus comites sunt contemplatio supernorum, gaudium, modestia, confessio, patientia, compunctio, longanimitas.

Contemplatio supernorum est per sublevatæ mentis jubulum mors carnalium affectuum.

Gaudium est ex contemptu præsentium veniens festinæ mentis jucunditas spiritalis.

Modestia est pudici et honesti habitus de laudabili profectu verecundia.

Confessio est per quam animæ morbus latens spe consequendæ veniæ in Dei laudem aperitur.

Patientia est æternæ respectu gloriæ voluntaria et insuperabilis contrariorum perpessio.

D Compunctio est quoddam animæ suspirantis incendium natum vel timore supplicii vel amore præmii.

Longanimitas est ad complenda justa desideria infatigabilis laborum sustinentia.

CAP. XVIII. *De charitate et comitatu ejus.*

Charitas est mentis affectus, et pius amor ad Deum et proximum ferventer et ordinate porrectus. Ejus comites sunt gratia, pax, pietas, mansuetudo, liberalitas, misericordia, indulgentia, compassio, benignitas, concordia.

Gratia est in qua mutæ benevolentie alterius ad alterum affectuosus cultus ostenditur.

Pax est concordantium in bono animorum ordinata tranquillitas.

s est ex benignæ mentis dulcedine gratia A
is auxiliatrix affectio.

uetudo est per quam mansueti vel modesti
litas animi, nullius improbitate limitem
ietis excedit.

alitas est per quam liber animus in largi-
ossessorum nulla tenacitate coarctatur.

icordia est clemens et æqualis in omnes
o, et in afflictos compassibilis animi incli-

gentia est remissio reatus alieni ex sui con-
one descendens.

passio est per quam ex proximi dolore con-
animo quædam afflictio generatur.

gnitas est cum quadam splendida morum
te diligentis animi fervida conspectio.

ordia est convenientia in recto animorum
ta quædam et unita complexio.

(IX. De dilectione, et ejus ratione duplici.

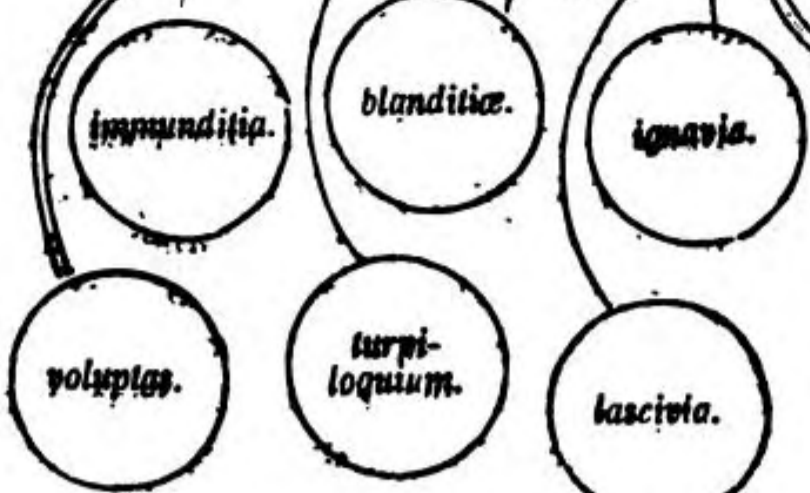
dianum de dilectione sermonem seri-
u forte scintillet in cordibus nostris, et
scat ignis flammam faciens, aut totum con-
i, aut purgans totum. Ex eo namque to-
i quod bonum est, et totum quod malum
eo est. Unus fons dilectionis intus saliens
vos infundit. Alter est amor mundi, cupi-
alter est amor Dei, charitas. Medium quippe
hominis, inde fons amoris erumpit. Et
er appetitum ad exteriora decurrit, cupidi-
tur, cum vero desiderium suum ad interio-
git, charitas nominatur. Ergo duo sunt rivi,
fonte dilectionis emanant: cupiditas, et
s. Et omnium malorum radix cupiditas,
ium bonorum radix charitas. Invenimus
illud, quod nostra desideria sic multifa-
lividit, et cor unum in diversa deducit,
on esse præter amorem. Qui cum sit motus

cordis secundum naturam singularis et unicus,
secundum actionem autem divisus cum se inor-
dinate movet, id est ad ea quæ non debet, cupidi-
tas dicitur: cum vero ordinatus est, charitas ap-
pellatur. Magnam rem commendare volumus, si
tamen valemus quod volumus. Omnipotens Deus
qui nullo indiget, quia ipse summum et verum
bonum est, qui est, qui nec de alieno accipere
potest quo crescat, quoniam ex ipso sunt omnia,
nec de suo amittere quo decidat, quoniam in ipso
immutabiliter consistunt universa, ipse rationa-
lem spiritum creavit sola charitate, nulla neces-
sitate, ut eum suæ beatitudinis participem faceret.
Porro ut idem aptus esset tanta beatitudine per-
frui, fecit in eo dilectionem. Spirituale palatum
quodammodo per hanc sensificans ad gustum
dulcedinis internæ, quatenus per ipsam videlicet
dilectionem suæ felicitatis jucunditatem saperet,
eique infatigabili desiderio inhæreret. Per dilec-
tionem ergo copulavit sibi Deus creaturam ratio-
nalem, ut ei semper inhærendo, ipsum quo beati-
ficanda erat, bonum, et ex ipso quodammodo per
affectum sugeret, et de ipso per desiderium bibe-
ret, et ipsum per gaudium possideret. Igitur per
amorem sociata est Factori suo creatura ratio-
nalis solum, qui est dilectionis vinculum, quod ligat
utrosque in ipsum, et tanto felicius quanto for-
tius. Propter quod etiam ut indivisa societas, et
concordia perfecta utrobique haberetur, gemina-
tus est nexus in charitate Dei et proximi, ut per
charitatem Dei omnes uni cohærerent, per chari-
tem proximi omnes ad invicem unum fieret, ut
quod de illo uno, cui omnes inhærebant, quisque
in semetipso non caperet, plenius atque perfectius
per charitatem proximi in altero possideret; et
bonum omnium fieret totum singulorum.

VETUS

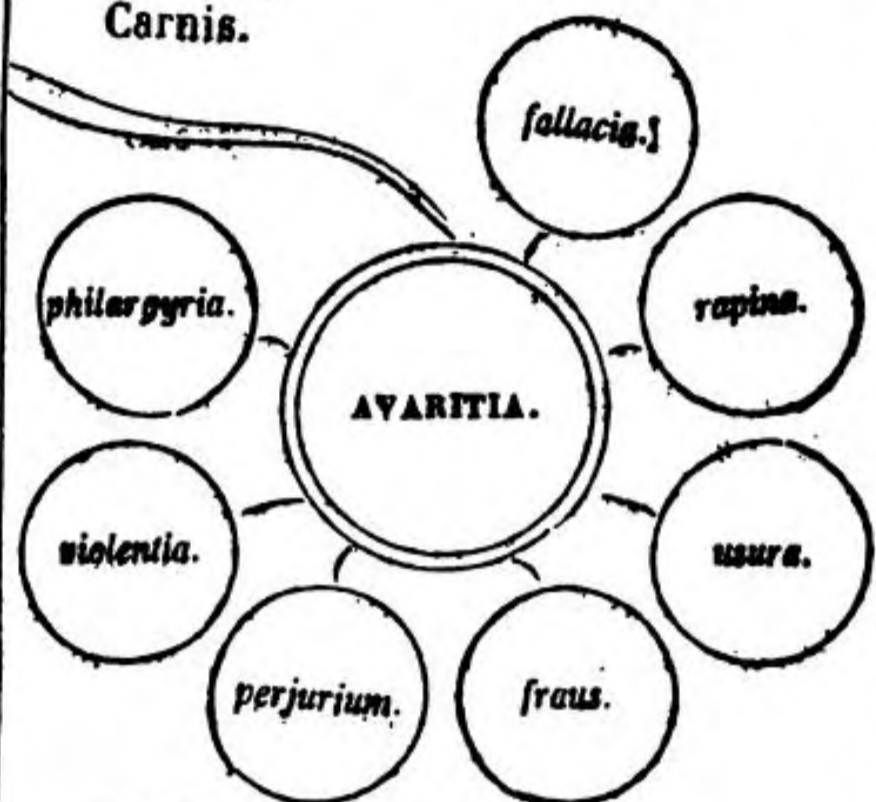
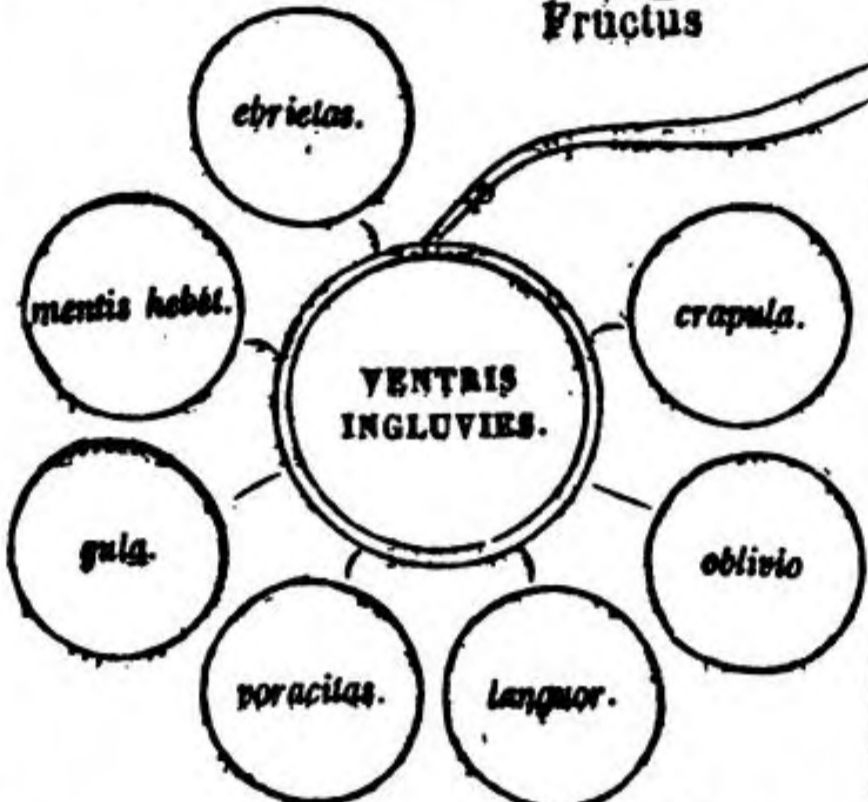
ADAM.

LUXURIA

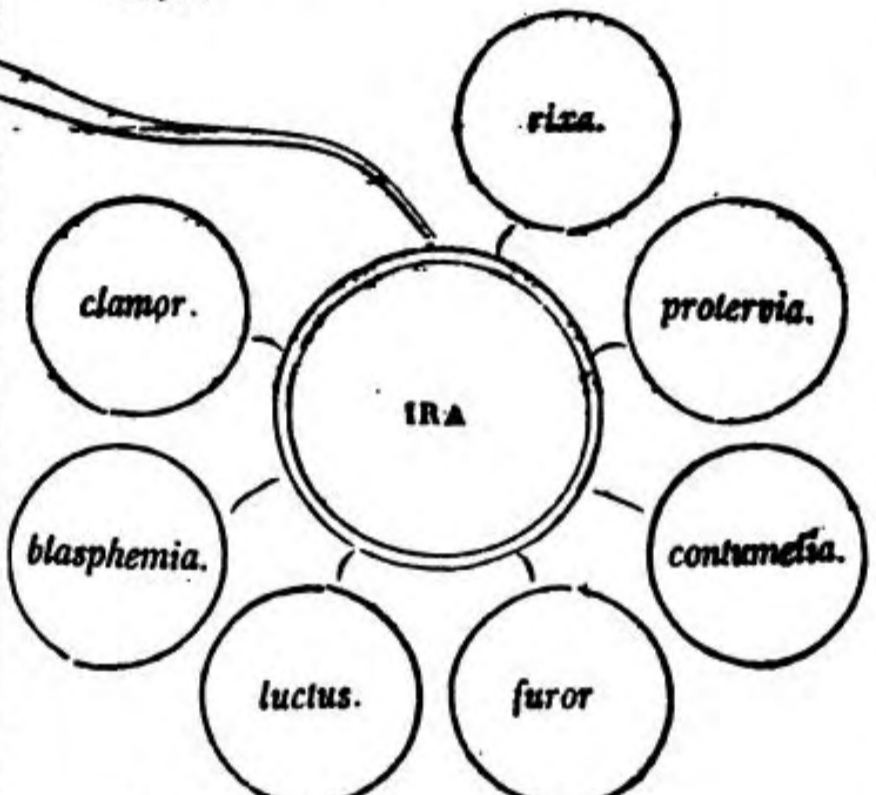
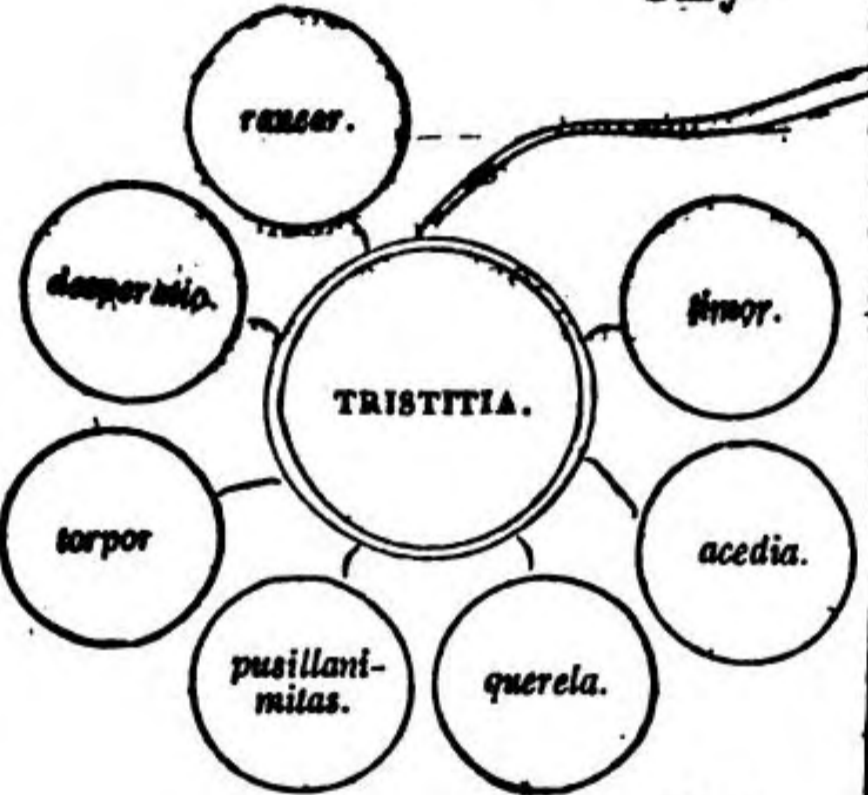
Fructus

Carnis.

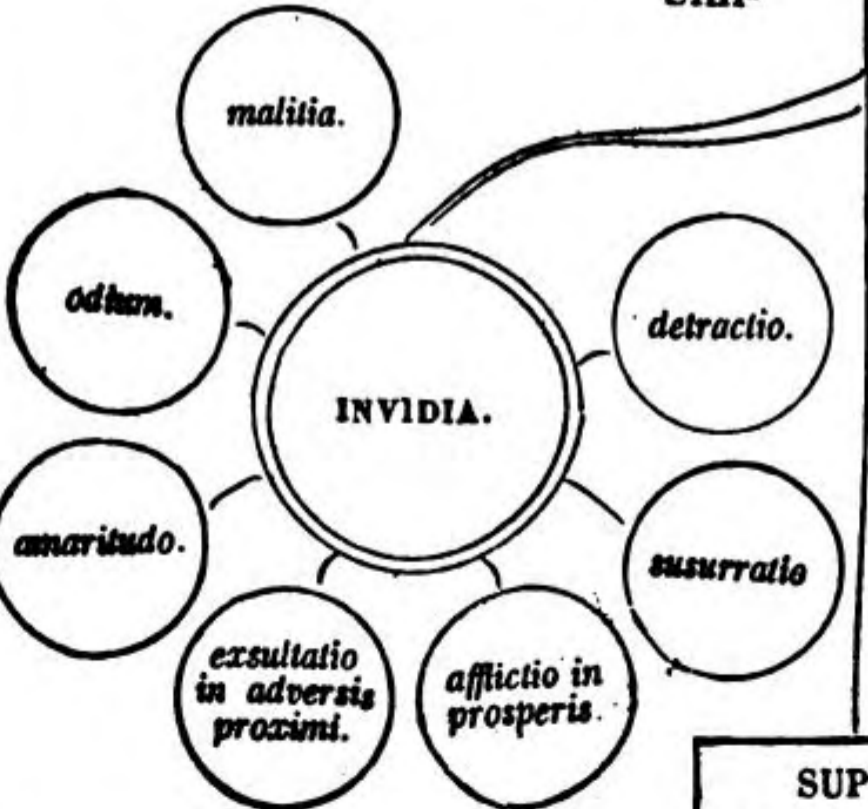
Baby-

lonia.

Sini-

stra.

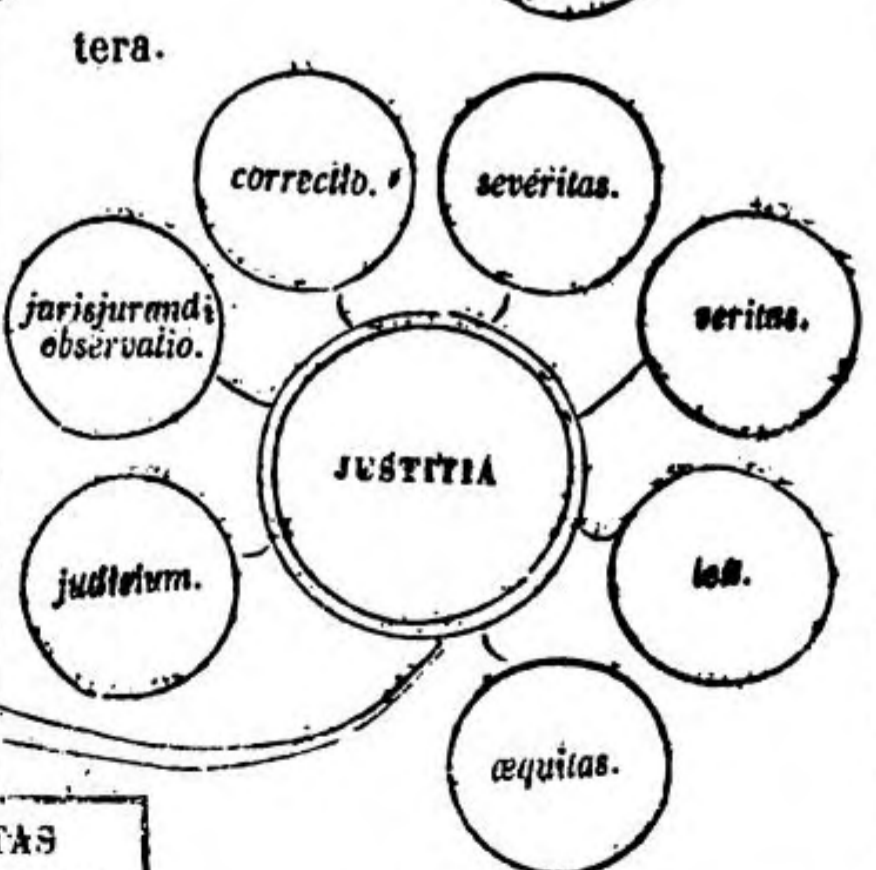
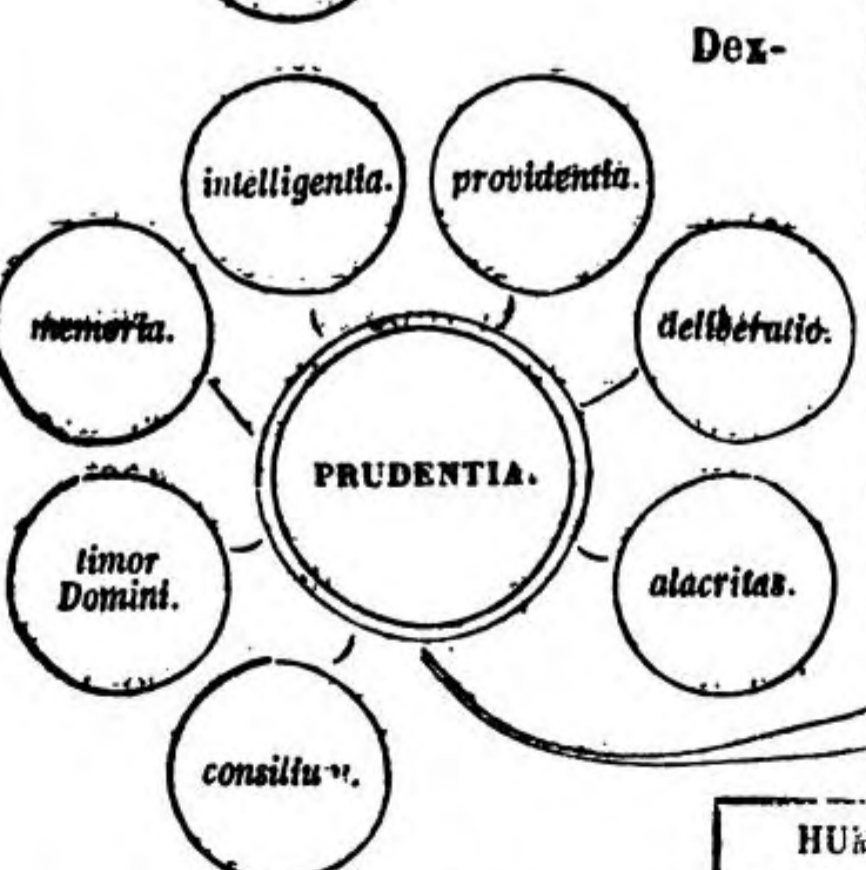
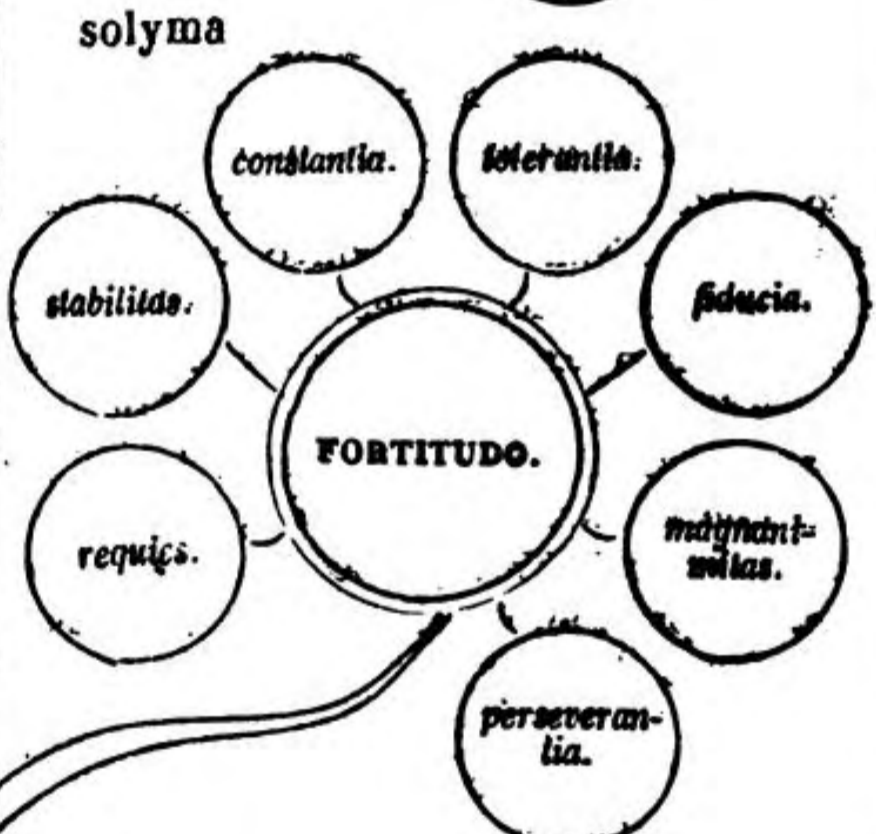
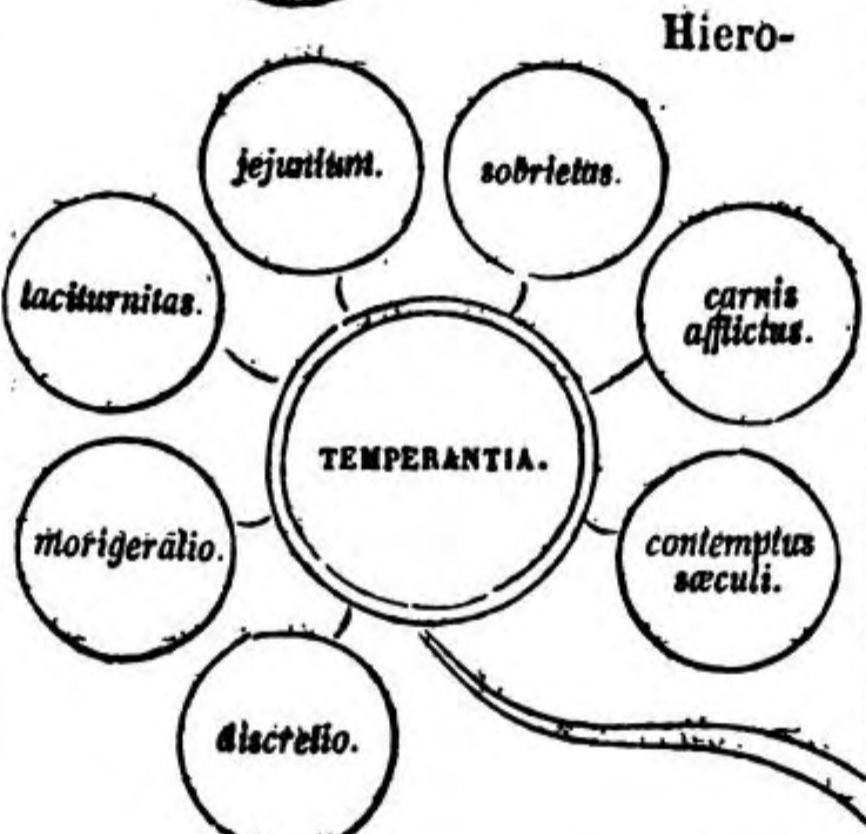
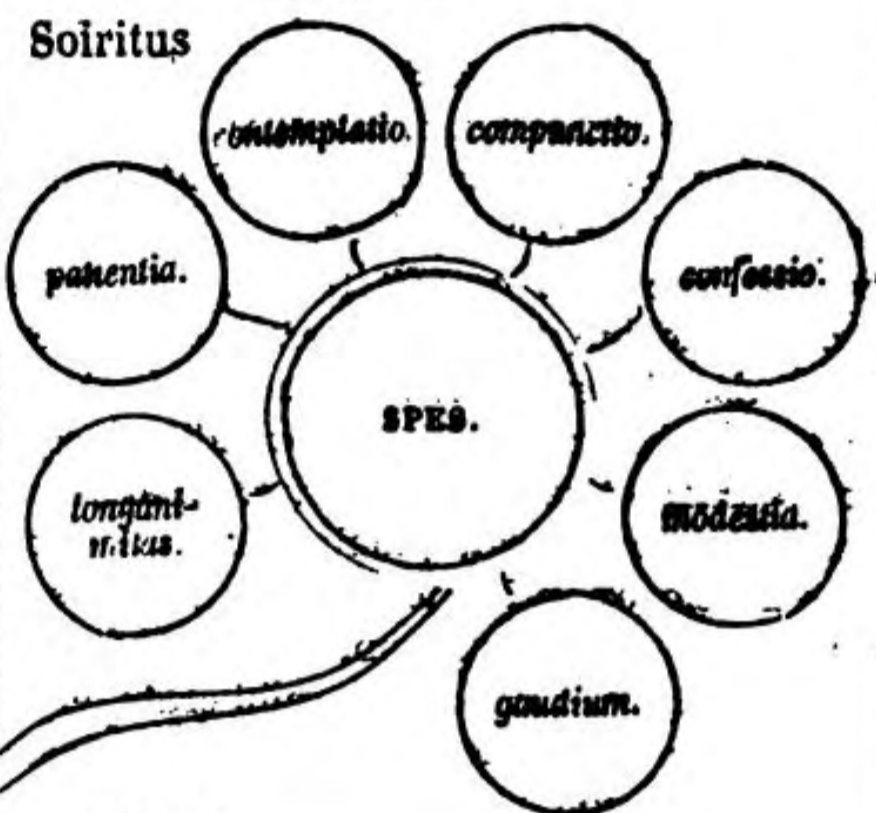
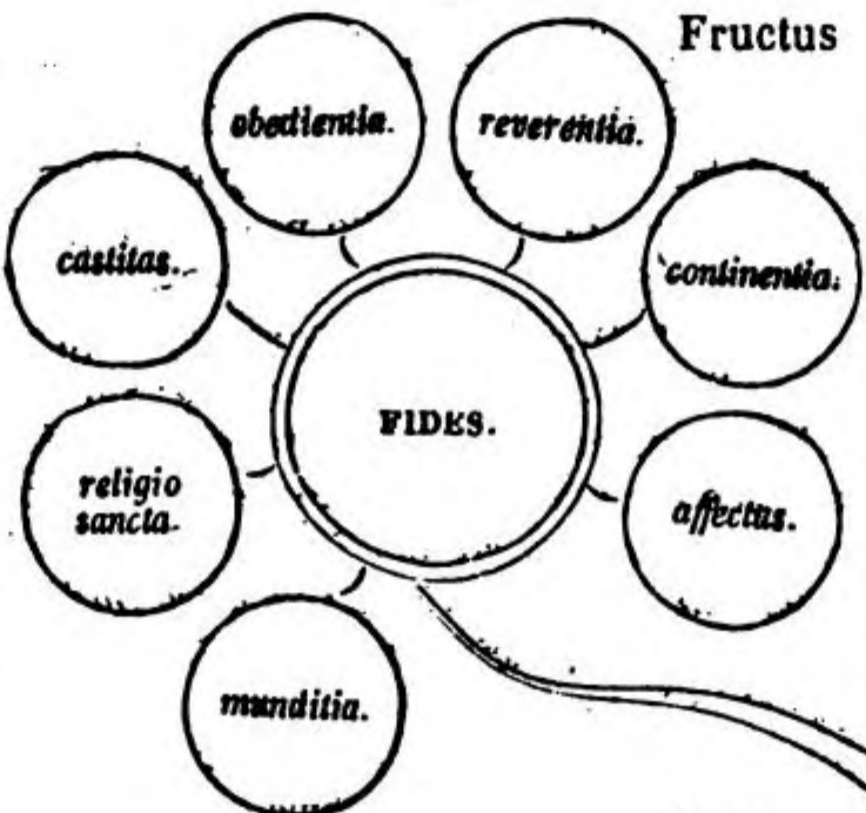
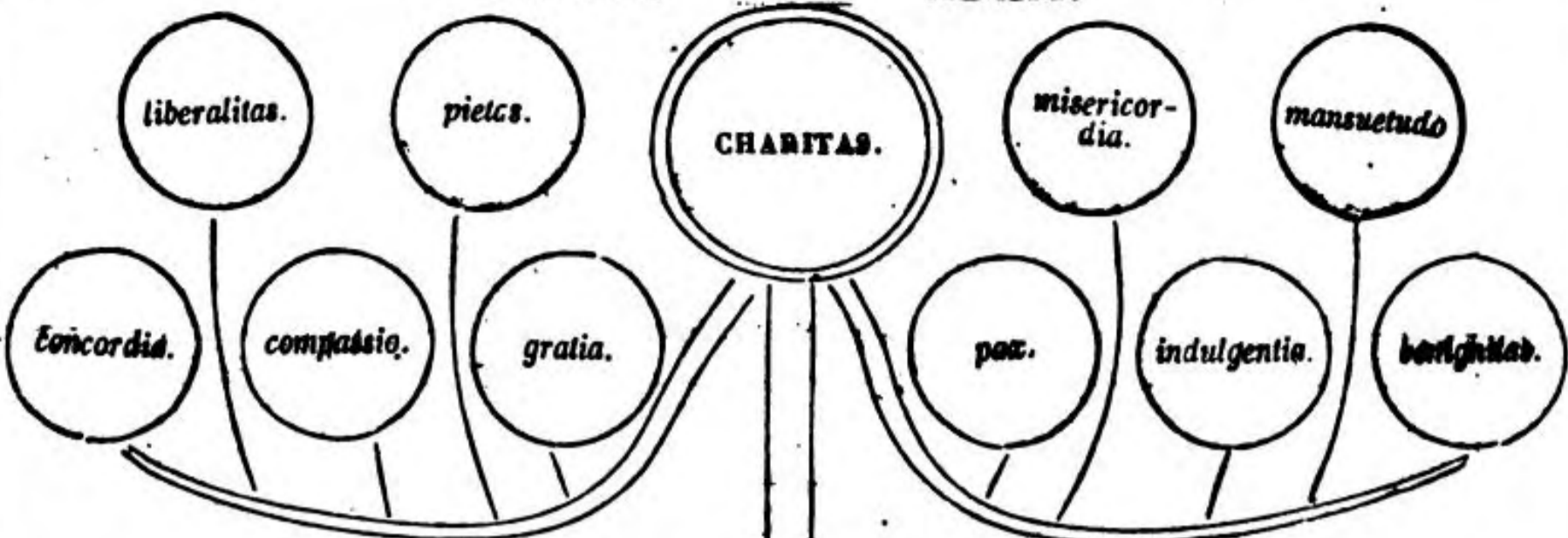
SUPERBIA
RADIX VITIORUM.

ARBOR

VITIORUM

NOVUS

ADAM.

HUMILITAS
RADIX VIRTUTUM.

ARBOR

VIRTUTUM.